

Cảm Nghiệm Một Lần Hành Hương

Lê Minh

Từ mấy năm nay tôi nghe nói có một nhà Dòng mới ra đời tại Missouri nhưng tôi chưa hề bao giờ bước chân đến nên cũng chẳng biết đâu mà nhận xét đúng sai những gì mình nghe.

Tính tôi nghe những dư luận người khác nói tôi thường hay xếp loại để xem những gì mình nghe có đáng để đầu suy nghĩ hay bỏ ngoài tai. Chuyện về một dòng mới ra đời không phải là chuyện nhỏ, cũng không phải chỉ là chuyện tầm thường nghe rồi bỏ qua, nhất là lại vào thời điểm mà liên quan đến thời cuộc giữa thế giới và trong Giáo Hội đang có những vấn đề mà Đức Mẹ đã nói với ba trẻ Fatima cách đây trên 100 năm.

Có cơ hội gia đình người bạn thân gần nhà mời tôi đi theo cho biết. Âu cũng là sự an bài nhiệm màu. Tự nhiên sở làm của tôi đóng cửa hai tuần vì những thay đổi bất thường, thế là tôi nhận lời đi với họ.

Trên đường đi chúng tôi bàn tán về những gì chúng tôi đã nghe về Dòng này. Người khen có, người chê cũng chẳng thiếu. Anh bạn tôi cùng một lập trường với tôi về những gì chúng tôi đã nghe. Chúa cho mình có cái đầu óc, chuyện gì nghe cũng phải tìm hiểu xem thực hư thế nào. Nói đến đây anh kể cho tôi một câu chuyện anh mới đọc trong website. Chuyện là như thế này: “

Một lần Đức Khổng Tử dẫn học trò đi sang nước Tề. Trong những người học trò xuất sắc, có Nhan Hồi và Tử Lộ là hai học trò ưu tú nhất của Khổng Tử. Trên đường đi, gặp đúng thời gian dân chúng đói kém, mất mùa. Khi sang đến đất Tề, thầy trò Khổng Tử được bà lão già biếu một ít gạo mới để nấu cơm. Đức Khổng Tử phân công Tử Lộ cùng các môn sinh vào rừng kiếm rau; việc thổi cơm giao cho Nhan Hồi - một đệ tử được thầy hết mực tin tưởng. Khi đang đọc sách ở nhà trên, Đức Khổng Tử bỗng nghe một tiếng “cộp” từ bếp vọng lên. Khổng Tử ngừng đọc, liếc mắt nhìn xuống, ông thấy Nhan Hồi từ từ mở vung, lấy đũa xới cơm rồi cho vào tay và nắm lại thành nắm. Nhan

Hồi dậy vung lại, nhìn trước ngó sau rồi lén đưa nắm cơm lên miệng. Thấy vậy, Khổng Tử cảm thấy thất vọng vô cùng, ngửa mặt lên trời mà than rằng: “Chao ôi! Trò yêu của ta lẽ nào lại ăn vụng thầy, vụng bạn thế sao? Còn đâu lễ nghĩa, đạo lý? Bao kỳ vọng đặt vào nó thế là đổ sông, đổ biển cả rồi!”.

Khi các đệ tử đã về đông đủ và cơm canh đã chuẩn bị xong. Khổng Tử ngồi dậy và nói rằng: “Các con ơi! Chúng ta đi từ đất Lỗ sang Tề đường xa vạn dặm, thầy rất mừng vì trong hoàn cảnh loạn lạc, dãi nắng dầm mưa, đói khổ như thế mà các con vẫn giữ được tấm lòng trong sạch, vẫn một dạ theo thầy, yêu thương đùm bọc nhau. Hôm nay, ngày đầu tiên đến đất Tề, thầy chạnh lòng nhớ đến quê hương, cha mẹ. Cho nên thầy muốn xới một bát cơm để cúng cha mẹ, tiên tổ các con bảo có nên chăng? Ngoài Nhan Hồi ra, các môn sinh đều chấp tay thưa: “Dạ thưa thầy, nên ạ!”

Khổng Tử lại nói: “Nhưng không biết nồi cơm này có sạch hay không?” Tất cả học trò không rõ ý thầy muốn nói gì nên ngơ ngác nhìn nhau. Lúc bấy giờ Nhan Hồi liền chấp tay thưa: “Dạ thưa thầy, nồi cơm này không được sạch.”

Khổng Tử hỏi: “Tại sao?”

Nhan Hồi thưa: “Dạ, khi mở vung ra để ghế cơm, chẳng may một cơn gió thổi vào, bồ hóng và bụi trên nhà rơi xuống làm bẩn cả nồi cơm. Con đã nhanh tay dậy vung lại nhưng không kịp. Sau đó con liền xới lớp cơm bẩn ra, định vớt đi. Nhưng lại nghĩ: cơm thì ít, nếu vớt đi thì anh em sẽ phải ăn ít lại. Vì thế cho nên con đã mạo phép thầy và các anh em, ăn trước phần cơm bẩn ấy, còn phần cơm sạch để dâng thầy và các anh em. Thưa thầy, như vậy là hôm nay con đã ăn cơm rồi, con xin phép không ăn cơm nữa, con chỉ ăn phần rau. Thưa thầy, nồi cơm đã ăn trước thì không nên cúng nữa ạ!”

Nghe Nhan Hồi nói xong, Khổng Tử giật mình than rằng: “Trên đời này có những việc chính mắt mình trông thấy rành rành mà vẫn không hiểu được đúng sự thật! Suýt chút nữa Khổng Tử này đã trở thành kẻ hồ đồ!”

Qua câu chuyện “Nồi cơm của Khổng Tử”, chúng ta nhận ra rằng có những việc tận mắt thấy, chính tai nghe, nhưng chưa chắc đã là sự thật. Khổng Tử được xem là bậc Thánh Nhân, có trí tuệ và cái nhìn thấu đáo, tuy vậy cũng có những lần sai lầm. Câu chuyện đã dạy chúng ta một bài học thấm thía về cách nhìn người, nhìn sự việc. Đừng vội vàng đánh giá người khác chỉ qua những gì mình nghe, mắt mình thấy mà không để tâm tìm hiểu trước sau. Muốn thấu hiểu một sự việc gì, hãy nhìn bằng cái tâm, bằng sự thành tâm tìm hiểu thấu đáo, suy xét vấn đề một cách toàn diện với tâm chân thật, bao dung và bình đẳng.

Trên đường đi chúng tôi kể cho nhau nghe bao nhiêu những câu chuyện trong gia đình, ngoài cộng đoàn giáo xứ cũng như nơi xã hội, hầu hết là những chuyện tào lao vô căn cứ mà thiên hạ chẳng biết dùng cái đầu, cái tâm trời cho để tìm hiểu thực hư, mà cứ vội vàng nghe được là đồn nhau và tin như là đánh đống cột vậy.

Xe chúng tôi đến nhà Dòng trời cũng đã khuya và chúng tôi cũng thấm mệt, nên lượn qua một vòng tham quan cảnh đêm ở đây rồi đến khách sạn gần nhà dòng chúng tôi đã đặt sẵn để nghỉ đêm. Sáng hôm sau, chúng tôi tới nhà dòng thì cái quang cảnh đầu tiên làm tôi cảm được là khu này quả thơ mộng

và yên tĩnh, nhiều cây cối với ao hồ rộng lớn. Hai cổng đón chào khách hành hương có tượng Mẹ và các thánh. Chung quanh nhà chính của

Dòng có tượng Lòng Chúa Thương Xót, đài Đức Mẹ Fatima và các Thánh Giuse và Anton.

Chúng tôi hỏi xem nhà thờ của Dòng để đến cầu nguyện một chút. Chúng tôi tiến gần Tượng Mẹ Fatima và Thánh Tâm Chúa cầu nguyện. Lòng tôi tự nhiên có một niềm vui và bình an lạ thường chưa bao giờ có được. Tôi ngẩng đầu nhìn tượng Mẹ và dâng lên Mẹ những ước nguyện thầm kín của tôi trong chuyến hành hương này. Tôi cố quên những chuyện đời trong giờ phút này, để hết tâm hồn lắng nghe những gì Chúa Mẹ đang thầm nói

trong tim óc tôi. Lòng tôi như đang trút đi những phiền muộn đã trào dâng nhiều tháng ngày giữa cuộc đời bon chen. Tôi đâu có ngờ giờ đây tôi lại được cảm nghiệm những giây phút linh thiêng mà chỉ có Chúa với Mẹ mới cho tôi được những hồng ân này.

Tự nhiên, tôi chẳng còn quan tâm tới những gì mà tôi nghe người ta chê bai về cái dòng này và người sáng lập nên nó. Điều tôi cảm được trong lúc này là đến đây tôi tìm được sự an bình thật sự mà tôi hằng mong ước. Đó là điều tôi đang cảm nghiệm và không bao giờ tôi quên được. Ăn quả nhớ kẻ trồng cây. Tôi không cần biết Cha lập Dòng như thế nào, nhưng giờ phút này tôi phải cảm ơn ngài, nhờ ngài lập dòng này mà hôm nay tôi được hưởng những hồng ân vô cùng quý báu chắc chắn là tôi biết ơn ngài và cầu nguyện cho ngài.

Trước khi rời nhà thờ, tôi bước lên sát tượng Mẹ nhìn dung nhan Mẹ dâng lời tạ ơn và khẩn xin Mẹ cho tôi những gì, mà tôi vừa dâng lên Mẹ. Rồi tôi quay sang tượng Chúa cảm ơn Chúa đã ban cho tôi người Mẹ tuyệt vời.

Tôi bước ra khỏi nhà thờ lòng nhẹ như bay. Tôi hỏi mấy người đang giúp việc sửa soạn cho buổi lễ khai mạc tối nay, ai là Bề trên, ai là thầy Dòng ở đây. Một người nhanh nhẹn trả lời: “Ông thấy một ông cha mặc áo xanh có cổ còn trắng và đầu trọc không có tóc thì đó là cha Bề Trên lập Dòng này. Còn lại những ông cũng mặc áo màu xanh giống cha là thầy. Ông muốn biết gì cứ hỏi các ngài là rõ nhất, anh em chúng tôi cũng chỉ biết phần nào, không biết hết được chuyện của các ngài”.

Chúng tôi đang lang thang kiếm Cha Bề Trên thì thấy đài Việt TV đang phỏng vấn một cha mặc áo xanh đầu trọc như đã được nghe. Chúng tôi biết đó là ngài nên chúng tôi đứng chờ để chào ngài và hỏi ngài về dòng này. Sau những phút tâm sự với ngài chúng tôi không còn nghi ngờ gì về đây là công việc của Chúa của Đức Mẹ, nên dù quỷ ma hay người đời có muốn hủy diệt nó cũng không được. Cha sáng lập vừa già lại vừa qua một cơn bệnh thập tử nhất sinh, nghe ung thư giai đoạn chót mà không chết thì âu là Mẹ phải gìn giữ ngài để chu toàn những gì Mẹ đã trao trong tay ngài.

Trước Thánh Lễ khai mạc khoảng nửa tiếng đồng hồ, nhiều người xông xáo đến báo tin cha Bề Trên xin ngài thay đổi lễ ngoài trời như được thông báo,

nên chuyển vô trong nhà Thánh Anton, vì đài khí tượng vừa loan báo mưa 100% tại đây. Có ông nói to cho ngài phải quan tâm. Ông nói: “đang lễ mà chạy vì trời đổ mưa thì thật là chia trí và lộn xộn, mất trang nghiêm, thưa cha Bề Trên. Cha Bề Trên nên quyết định ngay để chúng con di chuyển bàn thờ và xếp- đặt âm thanh.” Ngài bình tĩnh suy nghĩ, dẫn đo rồi lên máy thông báo xin mọi người hợp với ngài cầu nguyện 10 kinh Kính Mừng rất sốt sắng dâng Mẹ. Xin Mẹ biến đổi tin mưa 100% thành không mưa 100%. Và quả nhiên, với những lời Kinh Mân Côi kèm theo niềm tin của đoàn con đông đảo, một lòng một ý, Chúa nhận lời Mẹ, biến đổi trời mưa 100% thành không mưa 100%, không một giọt mưa. Thánh Lễ khai mạc trang nghiêm và linh thiêng. Sau Thánh Lễ Đức Cha Phụ Tá Rivituso chủ sự cuộc rước Thánh Thể vào nhà nguyện Fatima để tôn kính và thờ lạy cho đến nửa đêm.

Trong giờ chiều Thánh Thể, cha Bề Trên điều khiển chia sẻ về những hồng ân Hội Dòng và cá nhân ngài đã lãnh nhận từ khi thành lập Dòng Sứ Giả đến giờ.

Nhờ Mẹ Fatima, Nữ Vương hòa bình can thiệp với Chúa Giêsu Thánh Thể, Hội Dòng đã qua bao nhiêu khó khăn vất vả. Ngài kêu gọi mọi người đến đây đêm nay, trước Chúa Giêsu Thánh Thể, hãy cố quên đi mọi chuyện, để hết tâm hồn cùng với Mẹ thờ lạy và tin yêu Chúa Giêsu, Con Mẹ đang trên bàn thờ. Hãy cầu cùng Mẹ xin Mẹ can thiệp với Chúa cho những gì mình đang mong muốn với tất cả niềm tin. Chúa sẽ nhận lời Mẹ chuyển cầu và ban cho chúng ta.

Ngày thứ sáu là ngày thứ hai của Đại Hội, khí hậu tương đối mát mẻ thuận lợi, chúng tôi tham dự Thánh Lễ Tôn Kính Lòng Chúa Thương Xót và sau Thánh Lễ đáng lẽ có giờ Đi Đàng Thánh Giá và giờ chữa lành nhưng vì một vài lý do ngoài ý muốn nên phải hủy bỏ. Tuy nhiên, Cha Bề Trên vẫn sắp xếp có những giờ chữa lành do Cha Nguyễn Phi từ Houston TX hướng dẫn. Giờ chữa lành nào cũng nhiều người tham dự vì họ cảm thấy cần được Chúa chữa lành những bệnh thể xác cũng như tinh thần. Anh em chúng tôi cũng xếp hàng lên để được cha đặt tay chữa lành. Đây là lần đầu tiên tôi được cha đặt tay trên đầu và chữa lành cho tôi. Tôi nhắm mắt cầu nguyện xin Chúa qua tay cha cất đi cho tôi chứng bệnh đau ngực mấy tháng nay mà không biết lý do tại sao. Cha đặt tay trên đầu tôi, tôi cảm thấy người nóng ran lên, rồi người lâng lâng một cảm giác nhẹ nhẹ, tôi đổ người ra phía sau và ngã xuống trước bàn thờ. Sau vài phút một người đỡ tôi dậy và lúc này người tôi thật thoải mái và bình an. Tôi không còn thấy đau đớn nữa. Tôi tin là Chúa đã chữa tôi. Sau đại hội Fatima hơn một tuần rồi, đêm nay tôi ngồi viết những dòng này gửi về Dòng, như để tạ ơn Chúa và Mẹ Fatima đã cho tôi nhiều ơn phúc trong chuyến hành hương này.

Ngày Thứ Bảy, khí hậu nóng hơn nhưng tôi thấy ai cũng vui, cũng hớn hởi rộn ràng với những sinh hoạt của ngày hôm nay, có Thánh Lễ Tôn Kính Trái Tim Mẹ, các giờ hội thảo về Đức Mẹ. Tôi tham dự hầu hết các chương trình của Đại Hội.

Chiều Thứ Bảy có Đức Tổng Giám Mục Carlson, người đã ban phép cho Cha Bề Trên Diệp lập Dòng. Ngài đang mắc nhiều chứng bệnh nhưng vì yêu hội dòng và muốn làm vinh danh Mẹ, ngài muốn đến để chia sẻ về đề tài: Trái Tim Mẹ là nơi con nương náu. Tôi không hiểu hết những gì ngài chia sẻ nhưng nhờ cha Nguyễn Tất Thắng thông dịch nên tôi cũng lãnh nhận được những gì ngài muốn nói với giáo dân. Tôi cảm được cái lòng yêu Mẹ của ngài qua những tâm sự và cách diễn tả của ngài về Trái Tim Mẹ đã dành cho ngài.

Cao điểm của Đại Hội là cuộc cung nghinh Mẹ Fatima và Thánh Lễ Đại Trào tôn vinh Mẹ do Đức Tổng Giám Mục Mitchell Rozanski, Tổng Giám Mục St. Louis chủ sự. Trước và trong Thánh Lễ có dâng hoa tôn vinh Mẹ do các em thiếu nhi và các bà mẹ trong Gia Đình Fatima đảm trách. Ba Thánh Lễ chính trong Đại Hội đều do các Đức Cha trong Tổng Giáo phận St.

Louis chủ tế và chia sẻ lời Chúa. Tôi cảm nhận các ngài đều hài lòng và phấn khởi khi thấy giáo dân từ các tiểu bang về đây để cùng với các

ngài tôn vinh Mẹ Fatima qua những nghi thức phụng vụ theo truyền thống Việt Nam.

Đại Hội kết thúc vào sáng Chúa Nhật

với Thánh Lễ Chúa Nhật thứ XIII thường niên. Cuối Thánh Lễ Cha Bề Trên đại diện Hội Dòng cảm ơn tất cả những anh chị em đã hy sinh đóng góp công của, sức lực và thời gian để có được những ngày Đại Hội tôn vinh Mẹ. Thánh Lễ xong tôi thấy mọi người gặp nhau từ già lên đường, ai cũng mang trong người một sự lưu luyến khó tả, một cảm giác nhớ tiếc không muốn xa rời nơi đây, như một vùng đất hứa mà Chúa đã lựa chọn trong chương trình của ngài.

Chúng tôi rủ nhau vào nhà thờ lần cuối để tạ ơn và cầu nguyện trước khi lên đường trở về nhà.